

[Poul Møller.]

med disse forslag ramme spekulationsgevinst, og så have en paragraf, hvori det siges, at loven omfatter ikke spekulationsgevinst.

Dermed falder også det ærede medlem hr. Holger Eriksens argumentation fra i formiddags: at nu ville man ikke længer holde hånden over grundspekulanterne. Det ærede medlem ved, at grundspekulanterne behandles præcis på samme måde, som de hidtil er blevet det, hvad enten folketinget vedtager denne lovgivning, eller det ikke vedtager denne lovgivning, for grundspekulanterne indkomstbeskattes af deres spekulationsgevinst. Ikke engang den fordel er der ved forslaget. Ved den tidligere finansministers forslag fra 1954 var der dog den fordel, at dér opgav man sondringen mellem spekulationsgevinst og almindelig særlig indkomst, som skulle underkastes kapitalvindingsafgift. Da blev det fremhævet som en fordel ved at gå over til kapitalvindingsafgift, at man ikke længer skulle se på køberens hensigt: om han havde erhvervet et jordstykke eller anden kapital-effekt i spekulationshensigt; men efter dette forslag skal vi stadigvæk sondre imellem spekulationshensigt og tilfælde uden spekulationshensigt. Altså ikke engang denne fordel er der ved det.

Jeg skal i øvrigt sige, at det ligger altså helt klart, at den angivne grund, som den højtærede finansminister har fremført i aktuelt kvarter over for befolkningen, ikke er den reelle, fordi det fremgår af selve lovforslaget, at spekulationshensigt ikke er omfattet af dette.

Nu ville vi sikkert kunne følges meget langt med den høje regering, hvis forslaget formål var at billiggøre byggeriet, at billiggøre erhvervelse af jordarealer.

Lad mig først sige med hensyn til selve jordejendommene, at forslaget begrænser sig jo slet ikke til jordejendommene, men tager også arbejdsskabte værdier som huse og bygninger af enhver art med. Men som sagt, vi ville kunne følge regeringen langt, hvis formålet var, at man ville billiggøre det for de fremtidige erhververe, hvis man ville sikre en lavere husleje for de unge, som er nødsaget til at bo uden for bykernen på grund af en forældet hus-

lejerrestriktion. Se, det havde i hvert fald været et respektabelt formål.

Men jeg tror ikke på, at man gør nogen ting billigere ved at gøre dem dyrere. Jeg ved godt, at den høje regering ustandselig tror, at hvis en ting er blevet dyrere og skal gøres billigere, så lægger man skat på, så tror man, den bliver billigere. Hvis leveomkostningerne her i samfundet skal holdes nede, gælder det om at have en høj beskatning, for så tror man; at man gør leveomkostningerne lavere. Det er kun den høje regering, der har den opfattelse; den er næppe alment anerkendt. I hvert fald er det for mig ganske givet, at når det drejer sig om disse områder, som man her vil lovgive for, fast ejendom, så gør man ikke handelen med fast ejendom billigere ved at pålægge handelen en særlig afgift. Noget sådant har vi aldrig set eksempler på.

Handelen med fast ejendom fordyres gennem denne lovgivning. Men hvem kommer så til at betale den højere omkostning ved handelen med fast ejendom? Hvilke erfaringer har vi for en sådan afgiftsbelastning af publikum? Er det sælger, eller er det køber? Hvordan er det gået med den statsafgift, der findes på al handel med fast ejendom, stempelafgifterne? Det er køber, der må betale stempelafgifterne, det er handelsomkostninger, der pålægges køberen. Hvilke erfaringer har vi med hensyn til grundværdistigningsafgiften? Det er købers omkostninger. Og hvordan vil det mon gå med denne 30 pct.s afgift, som den høje regering nu vil prøve på at straffe sælgerne med? Det vil blive købers omkostninger. Det bliver køber, der kommer til at betale det, hvis han vil have det jordstykke, den ejendom, han ønsker at have, fordi det drejer sig om et liebhaveri, fordi det drejer sig om det, som den højtærede finansminister selv var inde på i formiddags: en mangelvare. Det drejer sig om sælgers marked, hvor køber må betale den pris, sælger ønsker.

Denne lov vil derfor fordyre byggeriet og vil forhøje huslejen for dem, der skal bo i nybyggeriet. Den vil gøre forskellen større mellem dem, der bor i det gamle lejebeskyttede boligbyggeri, og dem, der skal ud i det ny boligbyggeri.

Nu kunne den høje regering sige: ja men vil denne lov da ikke forøge udbuddet af